

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 47. Matthæus Cardinalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

psis Franci omnes tam monachi quam ^{Sæcul. XII.}
 ejus familiares morbo fontico, Romæ ^{A.C. 1126.}
 grassante, corripuntur, & Petrus Abbas ^{Order. l. II.}
 quidem evasit, sed Pontius & corporis & ^{p. 872.}
 animi ægritudine consumptus vigesima
 octava Decembris animam exhalavit;
 quamvis autem sæpius monitus, pœni-
 tentiæ signa nulla edidisset, nihilominus
 Papa, ut famæ Monasterii Cluniacensis
 parceret, honorifice sepeliri eum jussit.

§. XLVII.

Matthæus Cardinalis.

Matthæum Priorem, causa strenue per-
 acta domum repetere cogitantem,
 Honorius Papa Romæ detinuit, ejus ope-
 ra usus in Ecclesiæ regimine, eumque
 Episcopum Albanensem consecravit. Is
 parentibus generis nobilitate conspicuis
 natus, in provincia Remensi, adolescens
 Clericis Ecclesiæ Laudunensis adscriptus,
 Rudolpho Viridi, tunc ut conjectura est,
 studiis literarum vacanti, & thesauro Ec-
 clesiæ Remensis Præfecto, socium se ad-
 junxit. Exinde cum Rudolphus ad Ar-
 chiepiscopatus honorem evectus fuisset,
 non passus est ab eo divelli Matthæus, &
 aliquamdiu Ecclesiæ Remensis Canoni-
 cus, Præfule ob morum affinitatem caris-
 simus, fuit. Sed optimus juvenis in ce-
 teris Sodalibus deprehendens, ferme ul-
 timam esse Religionis curam, sincerita-

c. 14.

c. 4. 5r

c. 6r

O o 3

tem

Sæcul. XII. tem animi contemni, omnibus ambitio-
 A.C. 1126. nem, cupiditatem, & invidiam domina-

ri, vitam monasticam amplecti statuit.
 Hoc sibi consilium esse Archiepiscopo ape-
 ruit, quin tamen omnia, quæ in mente
 habebat, manifestaverit, ne ab eo propo-
 sito abstraheretur, sed id solum exposuit,
 se conscientia tranquillitatem acquirere
 non posse, quod audivisset, Beneficia,
 quæ possideret, a patre suo, se incio fu-
 isse Simoniace coempta, ideoque animo
 constituisset, ea relinquere. Quidquid
 autem Archiepiscopus opponeret, immo-
 tus valedixit, & quia ab eodem Præsule
 Cluniacense Institutum sæpissime lauda-
 ri audiverat, illud suscipere sibi propo-
 suit. Ad ipsum tamen Monasterium Clu-
 niacense, nimis remotum, se non contu-
 lit, sed Cænobium S. Martini de pratis
 prope Parisios adiit, in quo eadem ac
 Cluniaci Disciplina regularis vigeat.

Anno professionis monasticæ septimo
 expleto, Matthæus Prior illius Monaste-
 rii constituitur, in quo tunc temporis Mo-
 nachi prope trecenti tam domi quam in
 aliis locis, ubi sub Prioribus, Priori S. Mar-
 tini subditis, degebant, numerabantur.
 Quamvis vero Monasterium inopia la-
 boraret, advenientes tamen hospites, Epi-
 scopos, Abbates, Proceres, omnisque
 conditionis homines splendide & laute
 habebat, unde Optimatibus & inprimis
 Ludo-

Ludovico & Henrico Regibus Franciæ & Sæcul. XII.
A.C. 1126.
Angliæ carissimus fuit, a quibus complura beneficia accepit. Cum notasset, inter creditores Monasterii, quod multo ære alieno gravabatur, etiam Judæos reperiri, Monachos severe objurgavit; ut his Infidelibus debita cito restituerent, compulit, ac deinceps ullo cum iis commercio jungi vetuit. Petrus Mauritius deinde, anno primo, quo Abbas Cluniaci fuit, non ignorans, quantæ essent viri dotes, Matthæum ad se vocavit, nec tamen a munere Prioris in Monasterio S. Martini liberavit. Tum arctissimo amicitiae nexu ligati juncto conatu adlaborarunt, ad quosdam abusum, qui in mores Cluniacensium, tum circa alimenta, tum circa res alias, irreperant, abolendos. Tandem Matthæus, Cardinalis, & Episcopus Albanensis, creatus, nihil de consuetudinibus Monachi dimisit, nihil de longa Cluniacensium Psalmodia subtraxit, singulis, ut antea adsueverat, diebus Missam celebrabat, & in palatio Pontificis solitudini, quantum fieri poterat, studebat. Sæpe hac de re Papa conque- rebatur, & cum alii primo mane ad obsequia Pontificis festinarent, Episcopo Albanensi vix circa horam nonam matutinam ad curiam veniente, dicebat, Matthæum in servandis Monachorum moribus nimium esse. Hæc adjuncta vitæ

Sæcul. XII. Cardinalis Matthæi a Petro Abbate accepimus.
 A.C. 1126.

§. XLVIII.

Prima S. Bernardi Epistola.

*Mabil. notæ
 sup. Apol.* **E**x relaxatione rigoris in servanda disciplina inter Cluniacenses, de qua Petrus loquitur, nata est S. Bernardo occasio, scribendi Apologeticum, quod ut nobis magis verisimile videtur, tempore Pontii Abbatis composuit; cum ejus perversa agendi ratio haud dubie hujus temporis causa extitit. Inde igitur magna contentio orta est inter Cluniacenses & Cistercienses de observantia Regulæ S. Benedicti, quam tam isti quam illi, sub diversis vestibus & aliis consuetudinibus, profitebantur.

*Bern. ep. I.
 cum not.* Cluniacenses, ut instituto Cisterciensium, tanquam observatu impossibili detraherent, inter alios quemdam juvenem, nomine Robertum, S. Bernardi patruem *, ad se pertraxerunt, qui postquam Cistercii professionem edidisset, Claravalle sub ejus Disciplina degebat. Is, puer a parente Cluniaci, sed sine perseverandi obligatione, oblati, postea crescente ætate propria voluntate Cisterciensibus nomen dederat; nihilominus Abbas Cluniacensis, illo tempore Pontius, quemdem ex suis Prioribus Claravallē misit, qui, rigorem illius Monaste-

* alii ex Sorore nepotem.